

DIA INTERNACIONAL DE SOLIDARITAT AMB EN MARIUS MASON

L'II DE JUNY

I AMB LES PRESES ANARQUISTES DE LLARGA CONDEMANA

EL PAISATGE ES TRANSFORMA

l'11 de juny

**Dia Internacional de
Solidaritat amb en Marius
Mason i amb les preses
anarquistes de llarga
condemna**

2025

***El Paisatge Es
Transforma***

La primavera es desplega, i ha arribat novament el moment de mirar cap a l'11 de juny, el Dia Internacional de Solidaritat amb en Marius Mason i amb les preses anarquistes de llarga condemna. Tot i que la nostra celebració d'aquest dia té com a objectiu posar el focus en en Marius i en altres preses anarquistes en risc de ser oblidades a causa de les seves llargues penes, també reflexionem constantment sobre com destacar que les persones empresonades, i la lluita anticarcerària en el seu conjunt, són fonamentals en el nostre camí cap a la llibertat.

La presó ha estat durant molt de temps un espai amb potencial rebel i revolucionari. És un lloc on els rebels es troben, aprenen plegats i s'organitzen entre ells. L'herència històrica de revolta a dins fa que la presó d'avui estigui encara més preparada per gestionar, aïllar i reprimir qualsevol ruptura. Però la presó, com tot, no és total en la seva capacitat de control o d'ofec. Malgrat la repressió, malgrat els efectes paralitzants de les drogues o la violència institucional, les persones empresonades continuen innovant i adaptant-se, i nosaltres, des de fora, podem continuar fent el mateix en les nostres relacions de solidaritat i en els nostres passos cap a un món sense presons.

Enguany, ens inspira la visió d'una llavor que germina amb el foc. Espera la calor i el fum per indicar que l'entorn està net i preparat per donar-se una oportunitat de vida. En un món hiper-civilitzat que ha intentat eliminar el foc en la seva recerca de dominació, hem d'encendre focs per cremar l'antic i fer néixer una vida nova. A mesura que el terror d'aquest ordre dominant arriba a noves altures —o almenys a altures abans ocultes—, pensem en com donar força a nous camins i relacions al costat de territoris que des dels seus inicis han contingut potencial i encarnat la revolta. Els nostres camins continuaran exigint experimentació, adaptabilitat i enginy. Que ens encengui la decadència de les forces antigues, i ens doni vida la nostra disposició a viure i assumir noves formes de vida!

Hi ha una història orgullosa d'anarquistes i altres radicals que s'han trobat a la presó, i una història de com han exercit de mentors i han ensenyat a d'altres. La Lluita per l'Alliberament Negre i les lluites afins als Estats Units van generar focus de radicalització dins les presons per si mai eren capturats, cosa que va portar a moments com l'aixecament d'Attica l'any 1971.

Els trasllats dels presos de llarga condemna i resistents han afavorit trobades com la d'en Sundiata Acoli, Joe Joe Bowen, Hanif Shabazz Bey i Ray Luc Levasseur a Marion, Illinois. Joe Joe, per exemple, va continuar ensenyant estratègies de guerrilla molt després. Preses anarquistes de llarga condemna han estat implicades en vagues de fam i de treball a presons d'arreu del món, especialment moltes de les companyes gregues, com en Nikos Maziotis. Els presos anarquistes, subversius i maputxes xilens redacten col·lectivament comunicats per a moltes jornades de lluita, entre ells Mónica Caballero, que manté el vincle amb les lluites més enllà dels murs. També inspiren la desobediència fora de les presons, com veiem en moltes accions reivindicades en solidaritat amb les companyes esmentades, i en un fet recent especialment significatiu: la vaga de fam de 180 dies d'Alfredo Cospito, que abans de finalitzar l'any passat va provocar nombroses accions incendiàries. També hi ha hagut casos en què presos veterans i condemnats a cadena perpètua han assumit la responsabilitat d'accions col·lectives per protegir altres companys de més temps de condemna i represàlies.

L'Estat utilitza les presons per limitar i contenir individus rebels, projectes revolucionaris i organització a l'exterior. Això, de vegades, pot tenir l'efecte contrari, convertint la presó en un focus de revolta i radicalització. Per adaptar-se al potencial revolucionari de l'organització dins les presons, les presons modernes fan servir diverses eines per controlar el moviment de persones, idees i habilitats amb l'objectiu d'extingir qualsevol possibilitat de revolta. Aquestes eines inclouen la vigilància —cada cop més tecnològica— d'individus, moviments i relacions, i l'alimentació de divisions entre diferents grups de presos, enfrontant-los entre ells. La violència física directa i l'aïllament s'apliquen encara més generosament contra els que creen problemes, els defensors i els que ensenyen. A més d'enviar algú a l'aïllament —de vegades durant dècades—, el sistema també trasllada les persones lluny del seu mòdul, dels qui confien i s'organitzen amb elles, o fins i tot a l'altra punta del país, lluny de la seva família i del seu suport. L'expansió constant dels sistemes i instal·lacions penitenciàries és necessària per poder separar-nos i distanciar-nos entre nosaltres. Sempre que els presos es rebel·len, l'Estat incrementa i adapta aquestes mesures, i n'innova de noves, per evitar que torni a passar. Totes les barreres que actualment afrontem per mantenir-nos connectats i empoderats són la prova clara de tot allò que els carcellers i els gestors tenen a ténor.

Com, doncs, podem adaptar-nos també nosaltres a la innovació de les eines i tècniques de control? Primer, hem de buscar entendre-les. Sovint són les preses de llarga condemna les que poden observar millor, posar a prova i explicar el comportament de l'Estat, ja que han vist com aquest ha anat canviant amb el temps. Aquesta és només una de les moltes raons per les quals hem de facilitar activament la seva participació en espais anarquistes.

Per això, per a nosaltres, desenvolupar formes redundants i descentralitzades de mantenir la comunicació, malgrat la vigilància i la censura, és essencial. Això és

necessari per construir una organització entre dins i fora, i col·laboracions entre les persones empresonades i les més lliures. La correspondència també serveix per recordar a les captives que no han estat oblidades, i per fer saber als carcellers que les estem observant. El suport material també és essencial. Els diners per a les preses anarquistes no només les ajuden a obtenir el que necessiten del commissary (economat), sinó que també poden arribar a altres que tenen menys suport social. Més enllà del commissary, els fons poden ser utilitzats dins l'economia carcerària per comprar o crear eines per mantenir la comunicació, o per protegir-se de la violència de funcionaris o d'altres presos. També hem de construir la capacitat d'actuar en solidaritat i en resposta al que aprenem de les companyes a dins, ja sigui en forma de manifestacions davant de presons, trucades massives, accions destructives o altres formes d'acció que encara pocs de nosaltres hem imaginat.

Quan una anarquista entra a presó, pot esdevenir un punt de connexió entre les persones de dins i les de fora. El nostre compromís i la nostra manera de fer suport a les preses permet que aquesta connexió doni fruits, no només per a les individus, sinó també, en els millors casos, per desafiar el poder de l'Estat allà on és més concentrat. Aquest paper de presa anarquista i polititzada pot prendre moltes formes. Pot fer servir la seva posició, la seva veu i la capacitat de fer-la ressonar per parlar de qüestions més àmplies. Això informa les companyes de fora sobre les lluites de les persones captives. Als Estats Units, això s'ha vist de manera exemplar en les lluites per l'Alliberament Negre i en la intersecció entre l'activitat del Black Panther Party i de la Black Liberation Army a l'exterior, i les revoltes dins presons arreu del país. Més recentment, hem vist Eric King defensant companys que va conèixer a dins i que el van ajudar en moments molt durs. També hem vist diverses persones empresonades a Atlanta per la seva implicació en la lluita contra *Cop City*, i a Pennsilvània per la seva presumpta participació en l'alliberament animal, utilitzar els seus contactes amb mitjans per descriure les condicions dins la presó i explicar les històries de les persones amb qui han coincidit.

La majoria de persones empresonades no tenen ningú que pugui fer arribar les seves paraules, sigui a través d'un blog, un fanzine o grafitis. Els espais anarquistes poden —i de fet ho fan— omplir aquest buit. En Michael Kimble n'és un gran exemple: actua com a pont entre el suport exterior i una població queer captiva que fa ajuda mútua en els seus propis termes. Tot i continuar en una situació molt precària i sota atac, en Marius Mason ha aconseguit influir fortament en el tracte i l'accés a drets per a persones trans dins el sistema penitenciari federal. L'any 2020, en Jeremy Hammond va enregistrar un vídeo seu i d'altres captives mostrant solidaritat amb les protestes de Black Lives Matter als carrers. En Malik Muhammad escriu una columna al seu blog explicant històries i fent entrevistes a persones que ha conegut a l'aïllament. Gràcies a la seva connexió amb altres anarquistes, en Michael Kimble comparteix història radical negra amb el seu mòdul durant el Mes de la Història Negra i durant l'Agost Negre. D'aquesta manera, les preses anarquistes enllacen la lluita i la radicalització dins les presons amb el moviment més ampli a fora.

El contrari també és cert. Per la naturalesa de la seva situació, les preses anarquistes enforceixen el moviment més ampli aportant anàlisi, mètodes i prioritats. La seva inclusió en els espais anarquistes desmitifica l'empresonament i ens permet compartir bones pràctiques i tècniques de supervivència. Això, al seu torn, dona força a altres persones per assumir els riscos necessaris, sabent que no estan soles. El nostre compromís amb el suport a les nostres preses ens manté fidels al nostre valor de confrontar el poder de l'Estat, fins i tot allà on és més fort.

Mantenir relacions i facilitar la participació en espais de lluita de persones que han estat arracades físicament de nosaltres proporciona a les anarquistes una branca de la lluita que actua "darrere les línies enemigues". El poder d'empresonar, de fer desaparèixer, de silenciar, d'arrabassar-nos companyes, família i amigues ha de ser contestat. I aquesta contestació només pot tenir lloc juntament amb altres preses polititzades i revolucionàries. Quan es troben i lluiten plegades a la presó, s'enforceixen els vincles entre les persones criminalitzades i les classes populars: una trobada informal i irregular entre enemigues de l'Estat.

Els nostres passos cap a una vida de llibertat estan indubtablement formats i enfortits per la lluita al costat de les persones captives per l'Estat. L'enginy i el coratge necessaris per sobreviure i mantenir els propis valors dins la presó ens poden ensenyar molt sobre l'esperit que haurem de cultivar mentre avancem. Que aquest 11 de juny sigui un dia per reflexionar sobre aquelles que estimem dins la presó, amb qui creixem i lluitem tot i que estan empresonades, i per fer nous passos contra aquest món ple de presons i contra les forces que el sostenen.

Actualitzacions De Preses

En Marius Mason és ara a menys de dos anys de la seva alliberació! Tot i els avenços que ha aconseguit per ell mateix i per altres persones trans empresonades, i a causa de les polítiques anti-trans del govern federal dels EUA, al març va ser traslladat novament a una presó de dones a Danbury, Connecticut. L'Estat també exigeix ara que utilitzem el seu nom mort en la correspondència. En Michael Kimble també ha estat recentment traslladat a una altra presó d'Alabama. Continua treballant en el seu recondemna i participant en publicacions anarquistes. Després d'una vaga de fam arran del robatori de les seves pertinences i altres formes d'assetjament, en Malik Muhammad va ser traslladat a una altra presó d'Oregon. En aquest nou centre també ha estat perseguit i enviat a aïllament, falsament acusat d'intentar organitzar una vaga general.

En Sean Swain continua col·laborant amb el programa de ràdio *Final Straw*. La companya Z també ha col·laborat amb *Final Straw* i ha escrit articles per a la revista *Texas Observer*. En Xinachtli ha llançat una nova campanya de recaptació de fons.

A nivell internacional, celebrem l'alliberament de Claudio Lavazza l'any passat, després d'una vida dedicada a la lluita anarquista. També seguim de prop la lluita d'Alfredo Cospito i ara també de Francisco Solar (a Itàlia i Xile, respectivament) contra les condicions especialment cruels a les quals són sotmesos. La Mónica Caballero continua organitzant-se i alçant la veu des de dins de les presons xilenes, i recentment han aparegut crides a donar-li suport econòmic.

Una nova onada repressiva ha començat a Grècia després d'una explosió prematura a Atenes, que va matar una companya i en va deixar una altra, la Marianna, ferida. Ens solidaritzem amb totes les companyes encausades després d'aquesta explosió. També informem que la petició d'alliberament condicional de Nikos Maziotis ha estat rebutjada pels tribunals grecs, després que ell declarés l'evidència: “les revolucionàries no són ‘corregides’ ni ‘millorades moralment,’” per la qual cosa s’espera que compleixi tota la condemna.

Finalment, hem afegit dues persones més a la nostra llista de preses anarquistes de llarga condemna, ja que l'Estat xilè es prepara per jutjar l'Aldo i en Lucas Hernández —tots dos s'enfronten a dècades de presó i estan en presó preventiva des del desembre del 2022.

Amb cada nou intent —i cada intent sostingut— dels estats del món per imposar obediència als seus programes opressius, també reconeixem el desig urgent de la seva destrucció.

Cada any, l'11 de juny és un dia per recordar les nostres companyes anarquistes empresonades des de fa més temps, a través de les paraules, les accions i el suport material continuat.

**Informació sobre presos,
recaptació de fons,
esdeveniments,
accions,
informes,
i més a**

JUNEIL.ORG